

Ik ook, ik breng mynen heel
wensch in het blyde feest eener
familie, met welke ik reeds ~~reeds~~
dan vyerderorteg jawel in beleckking bin;
in wier werkzaamheid ik immer gedeeld heb en
vier kinderen ik allen heb klein, wege, en opgroei.

Ik breng mynen heilwenschi ^{plaats}
met des te meer genoegen, daar hij in de eerst
haar gelder moet, die in alle Kristen familie,
in lief en leed, in glimlach en tranen, heb
Schouste middelpunt is — namelyc d. moeder.

Lyk er in een familieking wel
Schoener en zaliger feest dagen dan die welke
de moeder belieffet.

Lyk toch is de lichtende Zonne
bij dag; Lyk is de Leesterre in den even nacht!
Rond haar scharen sich het liefst de juichende
Kinderen; aan haar ontsluert zoon en
dochter het eerst hunne hartsgeheimen; Lyk
is de engel aan de wieg en aan het getbed.

Lyk, altijd Lyk : als wij als School
jonger het huis binnen stormden, was our
aller eerste vraag : "Waar is moeder ?" Ah
me, man geworden jij, en soms in duik
verkeer, herhaalde wy nog vrekelyk : "Waar
is moeder ?"

En als ly eens is heen gezaan, dan
wordt het huis ledig en men zoekt zelf dan
nog, als ons hair reeds niet geworden is geerne
het lichtende spoor dat de goede geest in huis achtergelate
heeft.

De moeder is de engel van vrede aan den
huiselyke heerd, en omdat ik weet hoe moeder
en kinderen heer, in dit huis, innig maet elkander,
den vereeuwigd zyn; omdat ik weet wat die
moeder van hare kinderen deed, ~~Woochelijg~~ ik
mij ook met elze in de feestviering

Ik wensch u geluk, Mrs. v D. met uwen
feestdag. Geniet nog lang het levensgeluk
en toegedacht, aan de syde van uwen echtge-
noot, wet wien gy nu reeds uim leverenderly
jaar lief en leed deelt.

Het moet een zalig aandenken zijn terug
te keeren in het verledene en zoch des morgens
te herinneren toen gy beeden, het hart vol
illusies, ter kerke gungt om daer der huuselyke
band, een en onverbreekbaar, te gaan sluiten;
tenug te keeren tot de herinnering van
eder voetstap die afgelegd, van eder woord
dat gesproken, van eder hoop die gekoesterd
werd.

Welnu, saler veel hoop reeds in
bloem verdord en afgevallen zyn, toch heeft
vou u die hoop ook vele vruchten gegeven.

Wy verden reeds van zilveren bruiloft.
't Was een feestelyke dag, en wy koesterden toen
de hoop dat het zilver ons goud worden zou

Ziet, de levensdag vorder! En de verte
niest ver meer, schemert reeds over de wolken,
het pure goud van vyftig jaren. Het is zoo nabij
dat het reeds, gelyk de doorbrekende horne,

een gouden gloed over uwer levensweg werpt,
in afwachting dat dit verguld sel' mattief
goud werde!...

Laat mij u beider geluk wenschen
met die vergulden bruidstaag.

Uw leven zij niet het evenbeeld der
bloemen, die men gewoon is op dergelyk
dag den feestvierender aan te bieden: die gouden
~~gouden~~ bloemen ^{in goud} vonder geur of kleur. Neen,
wy wagen bloemen bloeiend en herbloeiend,
en niet door 's menschen hand geverkt, maar
an de hand Gods ontvallen!

Hij dat vroeg jarig tydsterp nadert,
~~daar~~ wordt het hout gewoonlyk ledig. De
kinderen zijn keengegaan; zij hebben de al
gemeene wet gevolgd en een nieuwe huiskring
gevormd; maar God heeft aan de groot-ou-
der, in de avond van hun leven, en meer
geluk, eene verjonging van het hart, bewaard

Hij omringt de goede Ouders weer met
al wat jong, rein, lieflallyk e dichterlyk is; hij
omringt hen met.... kleinKinderen, als wilde
hy daar voor aan de ouders vergoeden; indien
wy, in onse waanwijsheid, in onse jongelings-
dwalingen, soms al eens hun leven verbitterden,

Kinderogen e kindertijpen doen
alle vergeten: die Kevetser nooit, die Salver!...

Ook zegt de jubelende dichter:

Helaas, wat zou Jondē kinderen,
De wereld nog voor ons zijn?
Het ware duisternis vân ons
En achter ons — een woestijn.

Dat geluk, dat rein geluk wensch ik u beiden
Toe. Die bloemen zullen, hoop ik, melden op
den sneeuw ons levens bloeien en den winter
Zal van u leute zijn. Ik wensch te u toe
als vergelding voor een leven van hurelijf,
heid, godsdeurstz en werkzaamheid

Weest lang hier nog t Saam, e' bidt wede,
Keerig zoo als 'n het gedicht, de arme sommer,
Man bedde, die nooit een oogenblit zyne
Vrouw, 'n wilhelmyntje verlaten had en
Met haer ook zoo geruime wilde vereenigt 'n
In het volgende leven.

Hy vouwt de handen Saam;
Hij bedt: "vergeef myn schulden Heer,
, vergeeff so in Jesu's naam.
" Voer my tot Hem 't Paradyß ..."
Maar altyd sluit zijn bœ:
"Laat me altyd tyg waar mijntje is,
" Dan ben ik wel t vree ..."

En nu, heel u, M. en Mrs. Van Dieren op!
Uwe gulle e, feitklyke dubbelen verjaardag!

A. Snelder